

50 anys de l'Escola Esperança

En el 25è aniversari de l'escola, l'Emiliano Astudillo, mestre i pare d'un nen amb discapacitat parlava d'una Esperança que havia de canviar la vida del seu fill i d'ell mateix, una escola que havia de fer possible el desenvolupament de les capacitats que semblaven amagades en el seu fill i deia entre d'altres paraules: "dintre de 25 anys encara en sentirem a parlar d'aquesta escola..."

I aquí som avui, aplegats una altra vegada, per parlar de l'Escola Esperança.

El meu record de l'Escola Esperança és remunta a la part professional, amb el Joan Escolar i el Josep M^a dins l'àmbit de la psicologia, mai havia pensat que podria ser una de les seves mares, però l'any 2002, el meu fill Xavier inicia la seva escolaritat a l'Esperança, comença així un camí que ens va fer conèixer altres realitats familiars i personals, un camí compartit amb mestres, responsables, educadors, monitors i direcció de l'escola durant quasi 13 anys de les nostres vides.

Com altres pares i mares han fet, en arribar a l'escola, vaig sentir la necessitat de posar mans a la feina i col·laborar estretament amb la institució, així a la primera renovació de l'AMPA i del Consell Escolar, un grup de mares que havíem començat a la vegada l'escolaritat a l'Esperança, ens vam posar a treballar plegades per tal de fer sentir la veu dels nostres fills i filles, per aconseguir noves fites per a ells, acompanyant la tasca dels educadors i dels mestres.

Una idea anava forjant-se en les nostres trobades, la necessitat de ser més, de sumar per a ser escoltats, i així sota el paraigua del Departament d'Ensenyament, i de la mà dels inspectors Ramón Castelló i Antoni Capell vam iniciar contactes amb les altres escoles d'EE de Lleida.

A finals de l'any 2007 neix la **Coordinadora de pares i mares de les Escoles d'educació especial de Lleida** formada per pares i mares de : Escola Llar de Sant Josep, Escola l'Esperança, l'Escola Plançó i Escola Aremi (privada-concertada). El nostre bloc penja de la pàgina de l'AMPA de l'escola. Hi ha una mare de la Coordinadora a la FAMPAC, hi ha un pare de la Coordinadora al Consell Escolar Municipal,...

Junts hem fet moltes activitats per a pares i mares, pels germans (els nostres altres fills i filles), amb la UdL, amb entitats privades, amb l'ajuntament de Lleida...però sobre tot hem creat espais de trobada, moments d'intercanvi d'experiències de vida i de lluita,...tot forma part del camí.

Preocupats pel futur vam decidir crear llocs on es poguessin potenciar les capacitats dels nostres fills i filles en sortir de la protecció i de la seguretat de l'esperança,... on poguessin trobar un espai per esdevenir i ser; així entre d'altres, juntament amb l'inspector Sr. Lluís Boix i el Departament d'Ensenyament, vam endegar un Programa de Garantia Social (Imatge personal) per alumnes amb discapacitat, el primer de les terres de Lleida impartit en un centre ordinari (l'ins.Torre Vicens), que va passar a ser un PQPI i actualment un PFI.

Arribats en aquest punt, voldria donar les gràcies pel seu saber fer als pares:

Escola Aremi: Sr. Santi Atienza Sr Joan Balasch

Escola Plansó: Sres. Núria Fontanet i Dolors Rius

Llar de S.Josep: Pedro López, Antonieta Peiró i Yolanda Molinero

Escola Esperança: Rosa Adell, la qual, juntament amb mi mateixa vam iniciar el projecte de la coordinadora.

No puc deixar de citar pel seu acompanyament sense defallir a les mares de l'Alba, el David i la Isabel: a la Carmen Teixiné, la Montse Quintana i la Isabel Figueras.

Agrair en aquesta celebració la disposició del claustre i personal no docent de l'Escola, la seva direcció, els seus mestres i educadors, sense oblidar al Rufino i al Jose Luís, sempre han estat al costat dels pares i mares, per donar suport a les nostres inquietuds, per atendre els nostres moments d'inseguretat, per donar resposta a les nostres pors.

Escola i família treballant plegades, situacions i emocions viscudes que reflecteixen les "agendes" dels fills, agendas que simbolitzen la unió, el lligam que com a cordó umbilical ens dona seguretat i ens ajuda a compartir el dia a dia.

L'escola on han crescut, i s'han fet grans el Xavier, l'Adrià, la Janira, el Pol, el Medhi, el Jonhy, el Gabi, l'Alba, la Blau, el David i tants i tants nens i nenes, alguns ja no son entre nosaltres, altres han continuat el seu camí en un altre lloc, però tots porten en els seus cors un trosset de l'Esperança.

Per acabar desitjar que l'Esperança continuï sent un referent per als nens i nenes amb discapacitat i que pugui rebre homenatges com el del Consell Escolar Municipal per la seva trajectòria educativa i formadora, desitjar que continuï posant en marxa els seus objectius malgrat els forts vents que ara ens envolten.

I com està escrit en una de les seves publicacions, que segueixi no ensenyant a guanyar-se el pa als nostres nens i nenes, sinó "capacitar-los per fer agradable cada mossada."